

Alerta, Treballadors!

S'intenta FRENAR la Revolució!

Pel triomf definitiu

Per eliminar el P. O. U. M. del Consell de la Generalitat de Catalunya, s'ha realitzat una maniobra espectacular que no ha enganyat a ningú.

Tothom sap que Acció Catalana no pintava res al esmentat Consell i que el P. S. U. C. no surt del mateix, puig els que representaven dita organització a l'indicat Consell, ara tornen a quedar-s'hi dient-se representants de la U. G. T.

Entenem, nosaltres, que l'interès principalíssim que s'ha tingut per fer-nos sortir del Consell de la Generalitat, és motivat pel desig que tenen els elements menxevics del nostre país, de frenar premeditadament l'impuls revolucionari de les masses explotades. Se'ns vol fer tornar a les mateixes posicions d'abans del 19 del juliol, i això, no caldria dir-ho, no pot acceptar-ho de cap manera el proletariat.

Es incomprensible que existeixin elements que es diuen dirigents d'organitzacions obreres, que mantenen punts de vista netament reformistes, vulguin assentar criteris col·lectius. No pot existir cap obrer sincer que se li acudeixi pensar que els milers de camarades morts, ho han estat per defensar la República democràtica burgesa que veníem patint des de l'any 1931.

Interessa que les masses obreres s'orientin degudament, i per això, el P. O. U. M. situat en una ben destacada posició política, donarà les consignes justes que convenen als presents moments.

En contra del parer manifestat pels conculcadors polítics professionals, nosaltres procurarem assenyalar el camí recte que portarà al proletariat hispànic a la conquesta definitiva de les seves reivindicacions.

Llargs anys de lluita, ens donen facultats suficients per posar-nos a la vanguardia de la revolució en marxa. Sabem que no defraudarem als nostres germans, puix coneixem per endavant les conseqüències que ens portaria el triomf d'una actuació mediatitzadora que no acceptarem mai. Preferim ésser eliminats físicament, abans que callar.

Per tant, estem decidits, avui més que mai, a defensar amb tota decisió les actuals posicions assolides pel proletariat en armes.

Abrandem ben alta i amb tota energia la bandera roja de l'emancipació social i sota els plecs de la mateixa ens hi hem de trobar tots els que lluitem honestament pel triomf de la Revolució socialista.

Llegiu sempre Avant..!

Les dones heu d'incorporar-vos a la Revolució.
La Secció femenina del P. O. U. M. us espera.

Avant..!

Lluita per la
Revolució
Socialista

Els homes del P. O. U. M. defensarem la U. R. S. S., quan defensar-la costava sacrificis, persecucions i exilis...

Mentre els menxevics es fregaven les mans tot fent cor als hemuls capitalistes.

Sagetes de la J.C.I.

Joan Vinyes! Demanem represàlies per la teva mort. Tú, heroi de 16 anys, company de lluites juvenils, morires com els valents, al lloc de combat. La teva vida, és molt més preciosa que mil vides feixistes. La teva sang demana venjança! Exigim represàlies. Cal afusellar tots els feixistes empresonats.

Els bombardeigs de Port-Bou, de Culera i de les altres poblacions, signifiquen quelcom. ¿Qué hi diuen els que demanaven que es deixés sortir als presoners?

Centuria Rosa Luxemburg! Sota el nom d'aquesta lluitadora, seguint les petjades de Joaquim Maurin, has complert el teu deure als fronts de lluita. Dia vindrà que els nens i nenes de les terres d'Empordà, parlaran amb tons d'epopeia, d'aquell grup de xicots, que als fronts d'Osca mostraren al món enter l'entusiasme dels empordanesos, i el revolucionarisme dels militants del P. O. U. M. Centúria Rosa Luxemburg! 3.ª bandera de la columna Maurin! Sapigueres complir amb el teu deure! AVANT! et saluda amb entusiasme.

Algun dia és parlarà d'un partit revolucionari, que ho donà tot per la Revolució, i al igual s'intentà eliminar pel seu revolucionarime.

I és dirà també, però, que aquest partit revolucionari, com que seguia consignes justes i tenia 40.000 militants, disposats a donar la vida, aconseguí imposar les seves consignes, i salvar la Revolució que perillava.

SETMANARI
Preu 15 cèntims.

Figueres, 23-12-36

Cal preguntar-se, i preguntar a tothom, amb veu ben alta, ben alta camarades del P. S. U. C.

¿Es possible que els militants d'un partit acceptin sense protestar el ridícul i l'infàmia en els seus dirigents?

¿Què tothom ho tingui ben present. No se'ns pot eliminar. Som 40.000 que hem donat sempre la cara. Sempre, compreneu?

El P. O. U. M. subsistirà per damunt de totes les campanyes covardes que es porten a cap contra ell. Però, si hagués de morir, no aniria sol a la tomba.

Cal dir-ho clar. Els camarades de la C.N.T. han fet tot el possible per tal de no trencar la unitat. Tenim confiança en que ells des del govern i nosaltres a l'oposició aturarem els propòsits contrarrevolucionaris d'esquerristes i comunistes nou model.

¿Hi estan d'acord els militants de la U.G.T. amb que s'hagi eliminat el P. O. U. M. del govern? Exigim per saber a que atedir-nos, una resposta clara.

No hi fa res que humilini irats contra nosaltres. Som la força viva que els fa nosa.

Agrupació d'Estudiants Comunistes Cultura i Revolució

La Revolució no ha arribat encara a les altes esferes de la burocràcia de les conselleries. Sols això explica les trases que es posen a l'acció conjunta dels estudiants revolucionaris, dels estudiants de la C.N.T. i del P.O.U.M., que darrerament, amb un manifest, que es portà al ciutadà Terradelles exposaren la seva indignació davant l'obertura dels Instituts sense depurar abans els quadres docents.

El manifest no fou escoltat, i darrerament, ha tingut lloc a Barcelona una reunió d'estudiants Anarquistes i Comunistes, on s'acordà crear un pla d'estudis provisional per aquest any, que comprendrà un camí total d'assignatures, en sentit revolucionari.

S'acordà també crear uns comitès de control dels Instituts, formats per membres de les organitzacions estudiantils obreres, que tinguin al seu càrrec, el control de les explicacions dels professors i de les actualitats dels alumnes.

Aquesta proposta que tan aviat serà un fet, donat l'interès que hi té la C.N.T., significarà, fins i tot provisionalment, un canvi totalment revolucionari dintre els Instituts, que farà, donar gran empenta al esdevenidor de la Revolució

J. P. C.

Una manera de perdre el temps!

Fent discursos a la Societat de Nacions.

Educadors

L'obra (?) positiva (??) dels marxistes nou model que tenim aquí Figueres, i que desenrotllen totes les seves activitats dins el P.S.U. la vaig poder constatar amb un fet que vaig registrar fa tres dies.

Pasava jo per un carrer de la nostra ciutat, quan de sobte sento ¡mori el P.O.U.M.! Sens dubte, em vaig girar tot sorprès, pensant que potser havia resucitat algun feixista però, quin fou el meu desengany al donarme compte que els que llançaven aquell crit tant mal intencionat i responsable eren ni més ni menys que uns nens els quals em digueren després que eren «pioners» del P.S.U.C.

Vet aquí l'obra educativa d'aquets pedagogs improvisats, vet aquí la realitat d'aquells manifestos que llençaren fa uns dies i que deien que ells donarien cultura als nens dels obrers que formarien homes per a demà.

A ells els perdono, perque no saben el que diuen, pero aquets pedagogs amb ulleres, que volen donar cultura als seus «pioners» i que volen forjar generacions el hi dic que en tot cas han d'ésser ells els que llençin el crit de ¡mori el P.O.U.M.! per al'avors poder posar en prova, la seva pretesa majoria d'edat, i en tot cas demanals-hi explicacions.

Sens dupte, no seran mai capassos d'aital cosa, ja que la seva moralitat no els hi permet d'ésser sincers ni menys revolucionaris.

Nuñez.

La darrera crisi ha estat la crisi de les ingerències estranyes.

AVIS

Es prega a tots els companys que formen la Centuria "Rosa Luxemburg", assisteixin a la reunió de la mateixa, que tindrà lloc al local del P. O. U. M., el dia 24 a les 4 de la tarda. No hi falteu.

Visca la revolució!

UN ADVERTIMENT

Per primera i darrera vegada, advertim a aquell que sigui, que els cartells del P.O.U.M. i de la J.C.I. no són pas perquè al damunt n'hi siguin col·locats d'altres organitzacions, i que la responsabilitat, amb les seves conseqüències recaurà damunt d'aquells que escudant-se amb la poca edat de les criatures, ordenin fer aquest treball provocador.

El Comité Local de la J.C.I.

L'Exèrcit Roig

La nostra posició davant el problema d'un Exèrcit Regular

Tota revolució té dues fases ben delimitades que cal saber distingir i valorar degudament. Aquestes dues fases són la insurreccional-natural, o provocada com és la nostra i la de guerra civil. Aquestes fases com hem dit són ben delimitades i cal pendre una posició concreta en cadascuna d'elles.

De l'art i la tàctica insurreccional, encara que molt interessants, ja no cal parlar-ne per ésser una fase ja superada i decidida a favor nostre. Asenyalem, però, les característiques predominants d'aquestes dues fases. La insurreccional es distingeix per falta gairabé absoluta de front de guerra que impedeix a les forces regulars armades seguir la tècnica militar en us i això fa que el poble si en llança al càrrec d'una mane a total i a id. ç tot l'apa ell militar fracça davant l'empenta del poble quasi sense armes. Deixant de banda les teories que podrien avalar aquesta tesi tenim els fets reixents de l'èxit insurreccional a Barcelona, Madrid, Valencia etc.

La insurrecció, no obstant, és quasi impossible de triomfar en tot un terretori dels que avui formen qualsevol nació capitalista i és després d'aquets moviments quan tenim focos concentrats i delimitats on ha fracassat o triomfat completament la insurrecció. Es en aquest moment quan entra la segona fase revolucionària que havent ja arribat a terme l'esclat insurreccional comença la fase de Guerra Civil. Aquesta segona fase es caracteritza per tenir un front o varis fronts de guerra ben definits i és en aquesta fase quan l'exèrcit regular pot aplicar d'una manera completa la tècnica de la guerra.

Els que veuen, però, d'una guerra solament l'especte material, l'especte tècnic i militar, podria donar la nostra causa en aquesta segona fase per irremeiablement perduda. Pot semblar que davant un exèrcit armat, disciplinat i amb comandaments que han estudiat poc més o menys la tècnica de la guerra no poden fer-hi res unes milícies indisciplinades, sense tècnica i sense armes. Però hem de tenir en compte que una guerra no s'ha guanyat mai per les armes.

En una guerra hi entren factors molt més poderosos. El final d'una guerra la determinen els factors econòmics, morals i progressius que l'alimenten. Napoleó deïa que per guanyar una guerra es necessita diners, diners i més diners. Aquest és un factor que havent triomfat la insurrecció en la capital de la república tenim a les nostres mans. Per altra part tinguent la totalitat de la classe treballadora al costat nostre tenim que la gran part del poble dominat per nosaltres no ens regategerà cap sacrifici per tal d'alimentar la guerra; el factor econòmic doncs és al costat nostre. Dels factors morals i progressius no hem de parlar-ne. Aquests últims factors, però, estan al costat nostre sempre i quan sapiguem aprofitar-los. Els factors morals i progressius hem d'aprofitar-los per omplir la desvantatge que tenim amb l'exèrcit feixista. Hem d'aprofitar-los per a poder d'aquesta manera guarnir del no res un exèrcit nombrós disciplinat i tècnic que superarà en tots els ordres a l'exèrcit feixista i el posarà en derrota en un temps escàs. Els factors progressius i econòmics que tenim a favor nostre ens procuraran i ens han procurat ja en part les armes que poden mancar-nos per equipar-lo.

Aquest exèrcit hi ha que crear-lo ràpidament. Les nostres milícies no ens serveixen ja pel nou comès que ens imposa la guerra. La revolució russa tingué també les seves milícies que anomenaven Guardia Roja i que Trotski transformà en exèrcit roig per a guanyar la guerra i amb ella la revolució.

Ara bé. Quin és l'exèrcit que tenim necessitat de bastir? El reaccionari feudal que fa uns cinc mesos que tractem de destruir? De cap manera. Tenim, doncs, de crear un exèrcit anomenat «popular» on hi entrin totes les classes socials i comandat pels antics oficials que ara es diuen revolucionaris? Aquest es el criteri dels republicans petits burgesos i de certs anomenats socialistes que volen dirigir el nostre moviment obrer. Nosaltres, però, que com a marxistes coneixem quelcom, l'història del moviment emancipador de les classes humils, i sabem aplicar les seves ensenyances, i com nosaltres creiem que tota la classe obrera revolucionària, estem contra l'organització d'un exèrcit semblant. Les recents desercions d'oficials «nostres» al camp feixista diuen prou en favor nostre.

D'on treurem la tècnica militar que ens fa falta? Abans de concretar els nostres punts de vista remarcaré una anècdota de la revolució russa. Quan Trotski es vegé en la necessitat d'estructurar l'exèrcit roig, es trobà, com és natural, amb una gran falta de tècnics. Davant aquest problema, i una vegada meditat, entra al despatx de Lenin, i li diu poc més o menys. —Escolta, sap que he pensat? Utilitzar els antics generals del tsar que vulguin posar-se al costat nostre. I per justificar la seva tesi d'una manera marxista, afegí. —La tècnica militar que tenen és «manifecturada» pel treball social de la classe obrera. Els seus estudis tècnics han estat sufragats amb el treball del poble, per tant, és lògic que posin els seus coneixements al servei del poble. —I si ens traeixen?, objectà Lenin. No hi ha cuidado, contestà Trotski. Ells tindran solament una missió tècnica i militar que cumplir. La missió política com també el control de les operacions seran d'incumbència d'un o més caps polítics que estaran en jerarquia per damunt d'aquests generals. I així ho posaren en pràctica.

Nosaltres de la mateixa manera podem utilitzar aquests tècnics. Degut al pessimisme i control que s'ha fet fins ara dels tècnics militars, s'ha creat entre els obrers combatents una atmòsfera contrària als tècnics que és absoluta necessitat d'esvaire. Es de necessitat, d'absoluta necessitat, crear un exèrcit roig al servei del poble, del poble que treballa. I com crear-lo? Concretem: Utilitzant degudament controlats tots els

tècnics que es necessitin. Crean una escola de guerra on es forjaran els nous oficials de l'Exèrcit Revolucionari. Aquesta escola formarà tots els oficials que tenen el seu camp d'acció en el combat i no necessiten d'una tècnica precisa que són la majoria. A aquesta escola, també, deuen ingressar-hi solament tots els obrers militants d'abans del 19 de juliol, i tots els que han demostrat una natural disposició guerrera durant aquests mesos de lluita al front.

Ultimament aquesta posició nostra ha prevalecut en part. Tenim a Barcelona una escola popular de guerra, d'on poden sorgir els nous oficials proletaris. Es ben cert, també, que en aquesta escola hi ha un gros porcentage d'estudiants burgesos. Totes aquestes falles s'han de depurar per tots els mitjans si és que volem obtenir un exèrcit autènticament obrer i revolucionari que amb el seu dinamisme i voluntat ens porti a la victòria final.

La nostra posició és clara i diàfana sobre aquest problema. Estem convençuts que els obrers revolucionaris tots estan al costat nostra per ajudar-nos a forjar el gran Exèrcit de la Revolució.

Demanem represàlies per els bombardejaments rabiosos de Madrid i Cartagena.

Els barris aristocràtics de Burgos, Sevilla i Saragossa i altres unitats feixistes, han de coneixer la força de les nostres bombes.

Als lectors
Aquest Periòdic sortirà tots els dimecres a la nit en lloc dels divendres com es venia fent fins ara.

Sense el P. O. U. M. és impossible governar.

Contra el P. O. U. M. és un suïcidi.

D'Andreu Nin al míting del Price.

Imp. Pou. Tins, 5. Figueres

El P. O. U. M. és el partit de la revolució

avant..!

P. O. U. M.

J. C. I.

Redacció i Administració:

Carrer Joaquim Maurin, 8

Full setmanal

S'ha trencat la unitat

Es amb profund dolor que escrivim avui aquest full setmanal. La unitat d'acció, aquella unitat que ens portà a la victòria a Catalunya i que ens feia triomfar arreu, s'ha trencat per les maniobres de baixa política, d'un partit que ara ja podem qualificar de contrarrevolucionari.

Nosaltres, no podem creure que la massa d'aquest partit, que aquells que abans del 19 de Juliol ja eren comunistes estiguin d'acord amb aquest repugnant *xantage* amb que s'ha operat per eliminar-nos. Perquè, aquí ens coneixem tots.

Aquí tothom sap qui són els revolucionaris i qui no ho són. Aquí tothom coneix als que el 19 de Juliol es quedaren a casa i els que sortien a lluitar.

Tothom sap aquí, que Maurin, Vidal, Pedrola, Castells, són militants nostres, són del P. O. U. M. que han donat la vida per la Revolució.

Tothom coneix els decrets revolucionaris d'Andreu Nin. Tothom sap la posició dels nostres consellers als Ajuntaments.

Però és precisament d'això del que es tracta. El nostre partit no és pas foragitat del govern perquè sí. Ho és perquè, ell i la C. N. T. eren els únics obstacles per la contrarrevolució que ja s'aixeca.

Es preten eliminar-nos perquè nosaltres representem tot un passat profundament revolucionari.

Perquè el P. O. U. M. és el partit que no accepta mai pactes amb la petita burgesia, quan els Comoreres eren diputats a costa de netejar les sabates als elements de l'Esquerra. Perquè el P. O. U. M. és el partit que no claudicà mai, defensava la U. R. S. S.

quan els Campalans, els Comoreres, etc., procuraven desacreditar-la per tot els mitjans. Perquè el P. O. U. M. vol fer la Revolució, s'ens elimina del govern de Catalunya, d'aquest govern que ja neix mort.

S'ens elimina del govern. Però nosaltres continuem lluitant per la Revolució. No s'elimina la nostra Història Revolucionària. No s'eliminen els nostres morts.

No s'eliminen els 6.000 combatents que tenim als fronts.

No se'ns elimina a nosaltres, a 40.000 militants que donaran la vida perquè la Revolució vagi endavant.

No se'ns elimina perquè—el temps ho dirà—és impossible governar sense el P. O. U. M. i és suïcidari aquell que intenti fer-ho contra el P. O. U. M.

Pallac.

*Els Parlaments burgesos
només serveixen per solucio-
nar la posició econòmica
dels diputats.*

*Cal enterrar-los defini-
tívament!*

Pioners

En aquests moments que estem vivint contra la guerra i contra el feixisme, els Pioners del P. O. U. M., diuen: ja que nosaltres no som prou aptes per anar a ajudar als germans que lluiten al front, us ajudem i ajudarem a la rera guarda.

Ja sabem que els nostres companys Pioners de Madrid foren ametrallats per les bombes feixistes, mentre anaven camí de l'Escola, foren també ametrallats vells, dones i infants indefensos.

Si la nostra aviació volgues també bombardejar, hospitals de sang i poblacions civils indefenses, criem que es esser covard. L'aviació lleial, solament bombardeja al seu enemic, en canvi la seva marina de guerra, destrueix vaixells i poblacions costeres.

Si el feixisme Espanyol no fos ajudat per el feixisme Internacional, ja l'hauriem guanyat, la victòria, malgrat a això i pesi, al que pesi, la guanyarem.

Quan Alvarez del Vayo, va fer la denuncia a la Societat de Nacions, s'el varen escoltar xiulant, però quan es guanyà, s'aixafà el cap de Hitler, de Mussolini i de Oliveira Salazar, ja que aquestes Nacions volien destruir l'Espanya Revolucionària.

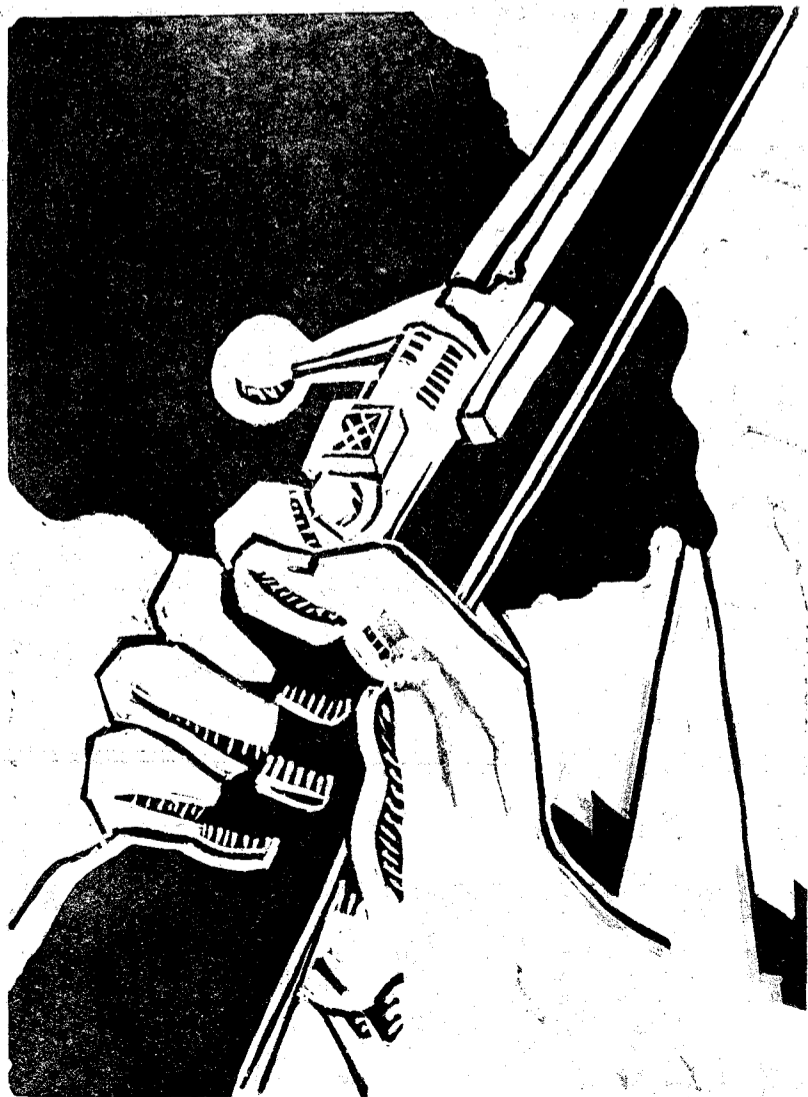
El Proletariat, Alemany, Itàlia i Portugués s'unirà al proletariat espanyol.

Però a la Joventut Comunista Iberica, els falta un militant, que es Joaquim Maurin, que fou afussellat per les feres feixistes. El Nostre camarada deia, Camarades, per que l'Historia registri com la generació emancipadora i per fer-nos dignes dels nostres morts, digué: Fins a la fi, a veure o morir.

Visca la J. C. I.

Visca El P. O. U. M.

Visca els pioners del P. O. U. M.

OBRER!

**Ara més que mai
l'arma és la garantia
del triomf de la
Revolució.**